

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 527/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., O., zastúpeného advokátom JUDr. M. O., Ž., vo veci namietania porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob 333/2010 z 1. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. septembra 2011 doručená sťažnosť M. P., O. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Cob 333/2010 z 1. júna 2011.

Zo sťažnosti vyplýva:

«... Krajský súd v Žiline (ďalej iba krajský súd) rozsudkom sp. zn. 13Cob 333/2010 zo dňa 01.06.2011 rozsudok Okresného súdu v Žiline sp. zn. 19Cb 228/2009 zo dňa 30.06.2010:

- vo výroku o povinnosti sťažovateľa M. P., IČO :..., s miestom podnikania O., okres K. zaplatiť žalobcovi M. C. – P., IČO :..., s miestom podnikania K., okres K. (ďalej iba žalobca) sumu 11.692,54 EUR s prísl. „potvrdil“ s tým, že predmetný výrok súčasne odvolací súd iniciatívne (ultra petitem) upravil (t.j. zmenil) na znenie vyplývajúce z hmotnoprávnej úpravy akcesorického záväzku sťažovateľa ako ručiteľa, tak ako je uvedené vo výrokovej časti označeného rozhodnutia kraj. súdu
- uložil mi povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania
- výrok o trovách I. stupňového konania potvrdil...

1. Možno konštatovať, že krajský súd mi svojim procesným postupom v odvolacom konaní 13Cob 333/2010 odňal možnosť konať pred súdom. Krajský súd navyše konal ultra petitem, nakoľko zo strany žalobcu nebol vôbec uplatnený petit, ktorý bol odvolacím súdom nakoniec vyslovený v jeho meritórnom enunčiáte.

2. Samotný spôsob „potvrdenia“ 1.st. rozsudku krajským súdom v jeho meritórnom výroku bol zmätočný, nezákonný a v právnom štáte absolútne neprípustný. Krajský súd totiž rozsudok nepotvrdil, ale upravil = zmenil s tým, že v dôsledku použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia sám iniciatívne v odvolacom konaní bez zmeny petitu vykonaného žalobcom rozhodol o mojej akcesorickej povinnosti ako ručiteľa a nie ako dlžníka. Krajský súd tak svojvoľne konal ultra petitem, spoločnosť M., s.r.o. navyše ani nebola účastníkom konania, takže krajský súd ani nemohol rozhodovať o existencii jej právnej povinnosti voči žalobcovi a túto priamo deklarovať v napadnutom rozsudku.

3. Krajský súd vo svojom rozhodnutí vyslovil ťažiskový právny záver, že na vec sa vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité (t. j. moja povinnosť podľa kraj. súdu vyplýva z titulu ručenia predávajúceho pri predaji podniku v zmysle § 477 ods. 3 Obchodného zákonníka, a nie ako primárna

povinnosť zo záväzkového vzťahu so žalobcom, ako uzavrel okresný súd). Odvolací súd ma v rozpore s ust. § 213 ods. 2 O.s.p. pritom nevyzval, aby som sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadril, čím mi odňal možnosť konať pred súdom. ...

... rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob 333/2010 zo dňa 01.06.2011 bolo porušené základné právo našej spoločnosti na súdnu a inú právnu ochranu zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo na spravodlivý súdny proces zaručené podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Krajský súd svojím rozhodnutím a postupom porušil prakticky všetky ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku ako i esenciálne zásady civilného sporového konania a jeho postup je z ústavného hľadiska neudržateľný.»

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa – M. P., IČO :..., s miestom podnikania O., okres K. na súdnu a inú právnu ochranu zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo na spravodlivý súdny proces zaručené podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob 333/2010 zo dňa 01.06.2011 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob 333/2010 zo dňa 01.06.2011 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť M. P., IČO :..., s miestom podnikania O., okres K. do tridsať dní od právoplatnosti tohto nálezu trovy konania vo výške 261,82 EUR (slovom dvestošesťdesiatosem eur osemdesiatdva eurocentov) na účet advokáta JUDr. M. O...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd konštatuje, že nie je v jeho právomoci o merite podanej sťažnosti konať a rozhodnúť.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc, ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná subsidiárne, teda len vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov. V danom prípade podal sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie na Okresnom súde Žilina 15. augusta 2011, ktorého prípustnosť dôvodil z ustanovenia § 236 a násl. Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa názoru ústavného súdu v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti je daná právomoc ústavného súdu až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (mutatis mutandis I. ÚS 169/09, I. ÚS 184/09).

Keďže sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, právomoc poskytnúť ochranu označeným právam má v tomto štádiu Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2011